

พรหม ยิหว่า

คุณเคยแอบรักใครไหม?

นวัต

NE[★]STAR

นักเขียนดาวดวงใหม่

พิ ม ๒ ก ๑

สำนักพิมพ์

ศูนย์วิจัยแห่งรัก

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๘๖๘

พรหมยิหวา

ผู้เขียน : นวตา

พิมพ์ครั้งแรก : พฤษภาคม ๒๕๖๒

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๘

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อการสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-3692-9

ราคา ๒๒๕ บาท

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสตาพอร์นบุ๊กส์ จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการฝ่ายบริหาร : วรพันธ์ โลกิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคชญา โลกิตสถาพร
ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจตยา โลกิตสถาพร ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ : รศ. ประพนธ์ เรืองณรงค์

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิขะไชย บรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรี้ แดงเดชพร

หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์นวนิยาย : พิชราพร บุญส่ง

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมพร สกุลบ่อเกิด วสันต์ พร้องเมตรญาติ

หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : สุชาดา ไชสุข ครีเมียร์ชด์ เขียงไกรเวช

บรรณาธิการเล่ม : ครีเมียร์ชด์ เขียงไกรเวช พิสูจน์อักษร : บัณฑิตพรีย์ พวงหาวย

ออกแบบปก : อนุรักษ บัวกิ่ง รูปเล่ม : นิพนธ์ เลิศชัยศิริสกุล

พิมพ์ที่ : บริษัท เอส เอซีเพรส (๑๙๘๘) จำกัด

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสตาพอร์นบุ๊กส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๙๔๐ ๓๙๗๐

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการสร้างสรรค์ต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

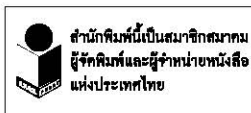
www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้าที่กระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมบรรยายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๒๑, ๕๔, ๕๖

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำนักเขียน

คุณเชื่อใน ‘พรหมลิขิต’ หรือเปล่า

เชื่อ...กับ...ไม่เชื่อ ทุกคนก็คงมีคำตอบที่แตกต่างกันไป แต่สำหรับคนที่เชื่อและแม้แต่คนที่ไม่เชื่อก็เถอะ ก็คงปฏิเสธได้ไม่เต็มปากหรอกใช่ไหมล่ะคะว่า อยากให้เรื่องมหัศจรรย์ชวนฝันนี้เกิดขึ้นกับเราในสักวันเหมือนกัน นิยายเรื่องนี้จะพาท่านเข้าสู่ความมหัศจรรย์นั้นกันค่ะ

ก่อนอื่นต้องขออนุญาตเล่าที่มาที่ไปกันสักนิด นิยายเรื่อง พรหมลิขิต เป็นนิยายลำดับที่ ๑ ในนิยายซีรีส์ ‘ชุดพรหมลิขิต’ ซึ่งมีทั้งหมด ๓ เรื่อง ก็ตามชื่อชุดเลย นิยายชุดนี้จะเล่าถึงความมหัศจรรย์ของคำว่า ‘พรหมลิขิต’ เอาจริงๆ คิดว่ามันเป็นแนวที่ผู้เขียนถนัดและชื่นชอบเป็นการส่วนตัวเลยนั่นก็คือ โรแมนติก คอมเมดี้ ปนพารานอर्मอลนิดๆ นีละ

หวาดตั้งใจเขียนซีรีส์ใหม่ขึ้นมา เพื่อคันซีรีส์ ‘ดวงใจเพชร’ หรือแก๊งฟอลโคของเราโดยเฉพาะ เป็นการพักเบรกอารมณ์มาเพียจริงจัง สาดกระสุน ระเบิดภูเขา เผาคุหลอนกันสักนิด เพราะอย่างที่รู้กันเรื่องราวของแก๊งฟอลโคมีรายละเอียดค่อนข้างเยอะและยาวมาก ซึ่งต้องใช้เวลาเขียน

ค่อนข้างนาน ด้วยความไม่อยากเมงานให้ตกมาตรฐานตัวเองเนอะ เพราะเป็นการทรยศต่อตัวเองและต่อผู้อ่าน ก็เลยคิดว่าควรจะเปิดซีรีส์ ‘พรหมลิขิต’ นี้ขึ้นมาสลับคันกับซีรีส์ ‘ดวงใจเพชร’ ก่อนดีกว่า เป็นซีรีส์สั้นๆ (เมื่อเทียบกับเรื่องที่ผ่านมา) ให้ฟิลเฮฮา อ่านสบายๆ กว่าเล่มอื่นๆ ที่เคยเขียน นิดนึง จะถือว่าเป็นแนวฟีลกู๊ดก็ได้ละ แต่เป็นฟีลกู๊ดที่ไม่ค่อยเหมือนชาวบ้านเท่าไรนะ เอาเป็นว่ามันเป็นฟีลกู๊ดฉบับของตัวเอง ฮีๆ เรื่องราวจะออกมาในรูปแบบไหน อยากรู้แล้วละสิ ติดตามอ่านได้ในนิยายเรื่องนี้เลย

นิยายเรื่องนี้ก็จะว่าด้วยเรื่องของ ‘ยิหาว’ สาวจอมป่วน เจ้าของร้านเสื้อผ้า และ ‘จิณณ์’ เพื่อนหนุ่มหัวใจสาวของเธอ เมื่อเพื่อนคนสนิทเกิดประสบอุบัติเหตุ และมีพฤติกรรมเปลี่ยนไป จากเก่งหล่อกลายเป็นเลิร้าย ที่พร้อมจะขย้ำเธออยู่ตลอดเวลา ยิหาวจะรอดพ้นเงื้อมมือพ่อเสือหนุ่มคนนี้ได้หรือเปล่า และที่สำคัญเธอจะตามหาคำตอบได้ไหมว่า ทำไมเพื่อนของเธอถึงเปลี่ยนไปขนาดนี้ มันเกิดอะไรขึ้น มีความลับอะไรซ่อนอยู่กันแน่ และเมื่อพลิกอ่านถึงหน้าสุดท้ายผู้อ่านอาจจะได้คำตอบด้วยก็ได้ละว่า แท้จริงแล้วระหว่าง ‘เป็ลือก’ กับ ‘ตัวตน’ กระทั่ง ‘เพศสภาพ’ คุณค่าของมนุษย์คนหนึ่งอยู่ที่ตรงไหนกันแน่

สุดท้ายนี้อยากจะบอกว่านางเอกก็ตั้งใจผลิตผลงานอย่างเต็มที่เช่นเคย และจะพยายามผลิตงานมาให้ได้อ่านอย่างสม่ำเสมอ ไม่หายหน้าหายตาไปนาน (หัวเราะ) แม้ว่าโทนเรื่องของชุดนิยายจะเปลี่ยนไป แต่สิ่งที่ยังคงอยู่คือลายเซ็นอะเนอะ ก็หวังว่าทุกท่านจะสนุกสหายไปกับเรื่องราวความรักแบบป่วนๆ ชวนจิกจี้หัวใจของ ‘จิณณ์’ และ ‘ยิหาว’ ขอฝาก ‘พรหมลิขิต’ นิยายซีรีส์ชุดใหม่ไว้ในอ้อมอกอ้อมใจอีกสักชุดด้วยนะค่ะ

นวดา

เมษายน ๒๕๖๒

บทนำ

หากคุณกำลังจะตาย คุณจะนึกถึงอะไรเป็นสิ่งแรก?

ครอบครัว คนรัก เพื่อนฝูง ลัทธิเลี้ยง หน้าที่การงาน ทรัพย์สินสมบัติ หรือหนี้สิน ต่างคนต่างก็คิดถึงสิ่งสำคัญของตนเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สิ่งที่ยากทำ แต่ไม่เคยมีโอกาสมั

หนึ่งในเรื่องตลกร้ายในชีวิตมนุษย์ก็คือ มีเวลาทั้งชีวิตแต่ไม่ยอมทำ ในสิ่งที่ต้องการ แต่ครั้นถึงวาระสุดท้ายกลับมานึกถึงเรื่องนั้น นึกเสียดาย และเสียใจว่า ตนน่าจะทำมัน

‘ถ้ารู้ก่อนหน้านี้นะ ฉันคงจะทำอย่างโน้น ฉันคงจะทำอย่างนี้...’

แต่ต่อให้อยากทำสักเพียงใด มันก็สายเกินไป เพราะความตาย มักจู่โจมเข้ามาหา กระโจนขย้ำดูดลัทธิร้ายโดยไม่ยอมให้เหยื่อได้เตรียมใจ หรือตั้งตัวใดๆ

ใบหน้าขาวจัดแต่คมสันเปี่ยมขึ้นไปด้วยหยดน้ำตา เรือนกายใหญ่โตล้นเต็มเพราะไม่อาจเก็บกลั้นอาการสะอื้นฮักของตัวเองได้ ชายหนุ่ม

ออกแรงกดดันแรงเพิ่มอีก ได้ดวงพระจันทร์กลมโตซึ่งคืนนี้กลายเป็นสีแดง เลือดจากปรากฏการณ์ ‘บัลลัมnun’^๑ เขาบังคับรถยนต์สิบล้อของฟงทะยานไปตามแนวถนน ฝ่าความมืดของรัตติกาลยามดึกสงัด เสียงโทรศัพท์จากเพื่อนรักดังอย่างต่อเนื่อง แต่เขาไม่มีกะจิตกะใจจะรับสายด้วยซ้ำ เพราะหัวใจของเขามันกำลังแตกออกมาเป็นเสียงๆ

‘นี่ฉันเองนะ แกอยู่ที่ไหน รับสายฉันหน่อยๆ อย่าทำอย่างนี้สิ ฉันเป็นห่วงแกมากนะ’

เสียงหวานแต่พรั่นของเพื่อนสนิทที่ส่งผ่านข้อความเสียงซึ่งฝากไว้ในโทรศัพท์มือถือยังเปี่ยมไปด้วยความห่วงใยเหมือนเคย ทว่ามันเป็นความห่วงใยที่ส่งไปไม่ถึงผู้รับ เพราะบัดนี้ผู้รับปิดกั้นตัวเองอยู่ในความโศกเศร้าถึงขีดสุด

‘ใจเย็นๆ ก่อน ตั้งสติแล้วมาช่วยกันหาทางออกดีกว่า ถึงผู้ชายคนนั้นจะไม่รักแก ไม่ต้องการแก แต่รู้ไหมว่า แกยังมีฉันอยู่ ฉันรักแกนะ โทร. กลับหาฉันด้วย ขออ้อนล่ะ’

แต่ต่อให้เพื่อนจะอ้อนวนเพียงใด ก็ไม่สามารถทำให้ชายหนุ่มยอมลงบารมณลง เพราะความทุกข์มันกัดกินตัวจนและสติของเขาจนหมดสิ้น หากไม่นับ ‘ยิหฺวา’ เพื่อนสนิทของเขาแล้ว ในโลกใบนี้ก็คงไม่มีใครรักเขาจากใจจริงอีก ไม่มี ไม่มีเลยสักคน แม้กระทั่งคนที่เขามอบหัวใจให้ก็ยังกล้าทรยศเขาได้ลงคอ!

และก็เหมือนจะรู้ตัว เพราะไม่กินาที่ต่อมากคนทรยศที่ว่าก็โทรศัพท์หาเขา เดิมทีตั้งใจจะไม่รับ แต่เมื่อเสียงเรียกดังมากเข้า เขาก็ตัดสินใจ

^๑ บัลลัมnun คือปรากฏการณ์ที่ดวงจันทร์กลายเป็นสีแดงหรือสีส้มอิฐคล้ายเลือด เกิดจากการที่ดวงอาทิตย์ โลก และดวงจันทร์โคจรมาอยู่ในระนาบเดียวกัน ส่งผลให้แสงสีแดงจากดวงอาทิตย์หักเหผ่านบรรยากาศของโลกไปกระทบกับดวงจันทร์ทำให้ดูคล้ายสีแดง ในทางความเชื่อถือว่าเป็นลางร้าย บ่งบอกถึงการการสูญเสีย สิ่งใกล้ๆ หรือโลกหลังความตาย

รับสาย ไม่ใช่เพราะตัดความรำคาญ แต่เพราะลึกๆ แล้วเขายังมีความหวัง หวังว่าหลังจากผ่านการทะเลาะครั้งใหญ่จนเขาต้องเจ็บเนื้อเจ็บตัวแล้ว เขาจะได้ฟังเหตุผลว่าคนรักไม่ได้นอกใจตน แม้ว่ามันอาจจะเป็นเพียงคำแก้ตัวที่ไม่เป็นความจริงเลยก็ตาม แต่เขาพร้อมจะเชื่อ ทว่าสุดท้ายมันก็เป็นเพียงความหวังลมๆ แล้งๆ เพราะความจริงก็คือความจริงวันยังค่ำ

ผู้ชายคนนี้ไม่เคยรักเขา ไม่เคยเลยตั้งแต่ต้น ที่เข้ามาใกล้ชิดทำดีด้วย ก็เพื่อหลอกนำทรัพย์สินเงินทองของเขาไปบำรุงบำเรอตัวเองและแฟนสาว ทั้งสิ้น และที่โหด มาคราวนี้ก็ได้เป็นห่วงหรือเพื่อรังเขาแต่อย่างใด แต่โหด มาโวยวายให้เขานำรถยนต์ไปคืนเท่านั้น

“เป็นบ้าอะไร เอารถมาคืนเดี๋ยวนี้ ผมจะใช้รถ!”

ดวงตาของสารถีนุ่มแดงกำ ภาพในสายตาพร่ามัวจากมาน้ำตา ขมุกขมัว ทั้งโศกเศร้าและโกรธขี้

“ฉันไม่ให้ เธอจะเอารถไปปรับมันน่ะไหม นี่มันรถของฉัน ฉันเก็บหอมรอมริบซื้อมันมาด้วยน้ำพักน้ำแรง เธอไม่มีสิทธิ์เอาไป!”

“เฮอะ ทำไมจะไม่ไม่มีสิทธิ์ล่ะ ในเมื่อพี่เป็นคนเซ็นยกรถให้ผมเอง สมองเลื่อมหรือไง!”

“แต่เธอหลอกหลวงฉัน ที่ฉันยกรถให้เพราะเธอบอกว่าเธอรักฉัน”

“ก็หน้าโง่ตัวเอง ช่วยไม่ได้!”

“อะ...อะไรนะ”

“หน้าโง่!” ปลายสายยั่วร้ายกับกลัวเขาจะได้ยินไม่ชัดพอ “ผมบิ๊บคอปให้เซ็นยกรถหรือข้าวของพวกนั้นให้หรือไงล่ะ ก็เปล่าเสียหน่อย พี่เต็มใจให้ผมเองทั้งนั้น แต่ป้อคำหวานเข้าหน่อยก็แทบประเคนให้ทุกอย่าง รถคันนี้ก็เหมือนกัน มันเป็นกรรมสิทธิ์ของผมโดยชอบธรรมแล้ว ฉะนั้นผมจะขับไปปรับใครมันก็เรื่องของผม ไม่ต้องมาสาระแน!”

พอถูกคนรักตวาดใส่เช่นนั้น ความพยายามที่จะทำเป็นเข้มแข็งก็หมดลง ทำหน้าตาไหลพรังพรู

“แม่คะ พี่ทำผิดอะไรน้าหรือ ทำไมเธอถึงใจร้ายใจดำกับพี่ขนาดนี้!”

“มึงอย่าสะบัดสะบัดได้ไหม อีตัวดี! ตอนแรกก็ว่าจะใจเย็น พูดดีๆ ด้วยหรอกระ แต่ตอนนี้กูชักรำคาญมึงเต็มทีแล้ว มึงถามว่าทำอะไรผิดใช่ไหม ใช่ มึงผิด ผิดที่เกิดมาวิปริตผิดเพี้ยนยังงี้ละ น้าขย่ะแซงสิ้นดี มึงคิดว่าโลกนี้จะรักแท้ให้คนอย่างมึงหรือไง โลกสวยจริงๆ เลยนะ แม่แต่ครอบครัวของมึงเองยังอายจนไม่เอามึงเลย แล้วจะมาคาดหวังความรักอะไร ปัญญาอ่อน หัดเจียมตัวซะบ้าง!”

คนถูกตำหนิอีกเพราะถูกจีใจตัวอย่างแรง โลกสีทึบลาบที่เคยฝันไว้ถล่มทลายลงต่อหน้า

ที่ผ่านมาเขาคงเข้าใจผิดไปเองใช่ไหม คำกล่าวที่ว่า รักที่ตัวเอง รักที่จิตใจ โดยไม่สนใจเพศสภาพ ในที่สุดแล้วคงเป็นเพียงแค่คำกล่าวสวยหรูในโลกอุดมคติสินะ เพราะมันไม่เคยมีอยู่จริง... ไม่เลยสักนิด!

“กูจะพูดเป็นครั้งสุดท้าย เอารกูกุมาคืนภายในวันพรุ่งนี้ แล้วจากนั้นจะสไลด์ไปตายที่ไหนก็ได้!”

คำสุดท้ายของหนุ่มคนรักคือการสาปส่งให้ไปตาย จะมีอะไรเลวร้ายไปกว่านี้อีก ในระหว่างที่กำลังคิดว่าต้องทำอะไรต่อไป เสียงโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้นอีกครั้ง หน้าจอปรากฏเป็นชื่อของเพื่อนสนิทที่เขารักที่สุด... ยิหฺวา

เห็นแล้วก็ทำให้นึกถึงข้อความเสียงที่เธอทิ้งไว้ ยิหฺวาพูดถูก ถึงแม้จะไม่มีคนรัก แต่เขายังมีเพื่อนคนนี้ เขาควรจะกลับไปหาเธอก่อน กลับไปตั้งหลักในเซฟโซน ตั้งสติและค่อยๆ คิดหาทางออกอย่างที่พวกเขาเคยทำร่วมกันยามที่มีปัญหาต่างๆ ผ่านเข้ามา

ใช่...เขาต้องกลับไปหาเธอ

เมื่อตัดสินใจได้แล้ว คนคิดได้จึงเตรียมจะเลี้ยวรถกลับที่ทางกลับรถใต้สะพานข้างหน้า แต่โชคร้ายน้าที่เขาไปไม่ถึง ก่อนจะถึงจุดหมายไม่กี่ร้อยเมตร ในยามที่มีมือใหญ่ละจากพวงมาลัยเพียงชั่วเลี้ยววินาทีเพื่อป้าย

เลือดน้ำพุ น้ำตาที่ยังไหลลงมาไม่ขาดสายนั้น เกรียงของใครคนหนึ่งก็โผล่
พรวดพราดมาจากข้างทาง วิ่งตัดหน้ารถเขাকেทันทันในระยะเวลาสั้นนิด

ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วมากจนไม่ทันได้ตั้งตัวด้วยซ้ำ สารสีหนุ่มร้องลั่น
ตกใจแทบสิ้นสติ กดเบรกรถจมิดเพื่อห้ามล้อให้หยุด แต่ต่อให้ทำเช่นนั้นแล้ว
เขาก็ไม่อาจหยุดรถได้ตั้งใจอยู่ดี ท้ายที่สุดเขาจึงเลือกหักพวงมาลัยหลบใน
วินาทีสุดท้าย ซึ่งก็ไม่น่าจะทันกาลเพราะเขาได้ยินเสียงดังปังคล้ายกระป๋อง
หน้าชนเข้ากับร่างปริศนาอยู่ดี ไม่มีเวลาสำรวจจากร่างนั้นว่าเป็นตายร้ายดี
อย่างไรด้วยซ้ำ รถยนต์ของเขาก็พุ่งแฉลบตามแรงหักเลี้ยวออกไปชนเข้ากับ
ต้นไม้ข้างทางเต็มแรง!

เต็มขีดนิรภัยที่ชายหนุ่มคาดไว้พามาที่ได้เป็นอย่างดี มันกระตุกรั้ง
ร่างหนาไว้กับเบาะที่นั่ง ป้องกันไม่ให้ตัวเขากระเด็นออกไปนอกถ แต่
นั่นละ เขาโชคไม่ดีเท่าไร เพราะแม้เต็มขีดนิรภัยจะทำงาน แต่ถุงลมนิรภัย
กลับขัดข้องไม่ทำงานเสียอย่างนั้น ทำให้พวงมาลัยกระแทกเข้าที่หน้าอก
อย่างแรง ร่างกายถูกอัดติดกับเบาะที่นั่ง บู่บู่ราวกับกระป๋องน้ำอัดลมที่ถูก
เหยียบ

หนาวเหลือเกิน ทั้งเจ็บทั้งหนาว เขากำลังจะตายแล้วหรือ
ดวงตาของคนที่นั่งอยู่หลังพวงมาลัยเริ่มหริบหรี่ พร่ามัวลงไปเรื่อยๆ
ลมหายใจของเขาแผ่วเบาลงไปทุกขณะ นึกถึงเพื่อนรักด้วยความ
โหม่นสยอง น่าแปลกที่คนเรามักตระหนักถึงสิ่งสำคัญหรือคนสำคัญเมื่อยาม
สายไป

‘ขอโทษนะ ยิหวา ฉันคงกลับไปหาแกไม่ได้แล้ว’

ว่าความโศกเศร้านี้คงไม่ได้มาจากหัวใจคนที่ติดอยู่ในซากรถเพียง
คนเดียว แต่ยังมาจากอีกร่างหนึ่งซึ่งนอนจมกองเลือดอยู่บนพื้นถนนด้วย

ท่ามกลางโลหิตสีแดงฉานน่ากลัวที่ซึมไหลออกมาจากศีรษะ กรอบ
แว่นตาที่สวมแหกละเอียด ร่างของชายหนุ่มนอนแผ่หลายอยู่ตรงนั้น เจ็บ
ราวและบอบช้ำไปทั้งร่างจากการถูกรถยนต์พุ่งชนอย่างแรง อย่างว่าแต่เขายัง

ไปไหนเลย แคบบังคับตัวเองให้หายใจต่อกี๊ยากนัก มันรวบรินลงเรื่อยๆ ตั้ง
เปลวเทียนแสงริบหรี่ที่ใกล้ถึงเวลามอดดับ

เขากำลังจะตายใช่ไหม น่าเสียดาย...ถ้ารู้ก่อนหน้านี้ เขาคงจะรีบทำ
ในสิ่งที่อยากจะทำ รีบพูดในสิ่งที่อยากพูด

เปลือกตาหนักอึ้งค่อยๆ ปิดลง บดบังภาพพระจันทร์สีเลือดกลาง
ฟากฟ้า เหลือเพียงความมืดมิด

ร่างหนากระตุกเฮือก ทิ้งน้ำตาหยดสุดท้ายร่วงพล้อย ก่อนจะแน่นิ่ง
ไปในที่สุด

‘ความตาย’ นั่นหรือ ถ้าเขามีโอกาสอีกครั้ง ก็คงจะดีสินะ’

๑

โอกาสอีกครั้ง

หากจะจัดอันดับความเลิกละของชีวิตใครสักคนแล้ว ยิหว่า
เชื่อว่า ชีวิตของ ‘จิณณ์ จิรนนท์’ เพื่อนสนิทของเธอ น่าจะถูกจัดไว้ใน
อันดับต้นๆ แน่ เพราะนอกจากจะมีรูปร่างหน้าตาหล่อเหลาชวนกรี๊ดตาม
สมัยนิยมแนวโอปป้าแล้ว เขายังมีความสามารถรอบด้าน ทั้งร่าเริง เป็นมิตร
เรียนดี กีฬาเด่น ดนตรีถนัด ครบเครื่องชายในฝันอย่างที่ว่าๆ ทุกคน
ไฝฝันทา เมื่อสมัยเรียนมัธยมต้นเขายังเคยมีแม่กระทั่งกลุ่มแฟนคลับ
เป็นของตัวเองด้วยซ้ำ

‘พี่จิณณ์ พี่จิณณ์ขา หันมาทางนี้หน่อยค่ะ กรี๊ด!’

ภาพกลุ่มแฟนคลับนักเรียนหญิงที่ส่งเสียงกรี๊ดกร๊าดติดสอยห้อยตาม
เขาไปเกือบทุกที่นั่นเป็นเครื่องการันตีความฮอตปรอทแตกของเขาได้เป็น
อย่างดี แต่ก็นั่นละ เรื่องเหล่านี้ก็กลายเป็นอดีตไปเสียแล้ว เมื่อก้าวสู่ช่วง
มัธยมปลายจิณณ์ก็เริ่มค้นพบตัวเอง และเปิดเผยความเป็น ‘องค์แม่’ สู่
สายตาสาธารณชนอย่างเต็มที่เมื่อเข้ามหาวิทยาลัย

‘จันเบิกเนตร โตเป็นสาวแล้วอะ!’

เขามักจะแสวงตัวเองอย่างนี้ทุกครั้งที่มีคนมาถามถึงการเปลี่ยนแปลง
นี้เพราะรู้สึกเสียดาย ที่จริงแล้วมันไม่ใช่การเปลี่ยนแปลงหรอก แต่คือ
พัฒนาการต่างหาก เป็นพัฒนาการที่ยีหว่าร่วมยินดีไปด้วย รสนิยมทางเพศ
ของเพื่อนจะเป็นอย่างไรก็ไม่สำคัญ เพราะสุดท้ายแล้วเขาก็ยังคงเป็นเพื่อน
สนิทและหุ้นส่วนธุรกิจที่ดีที่สุดของเธอ ไม่ว่าจะในฐานะ ‘จินนี่’ หรือ
‘จินนี่’ ผู้ซึ่งมีจิตวิญญาณขององค์แม่มาดอนนาและเลดี้ก้ามาประทับ
รวมกันก็ตาม

‘Hoo, Like a virgin! Touched for the very first time~’

ทุกๆ เช้าก่อนเปิดร้านเสื้อผ้าที่เธอและจินนี่หรือจะเรียกให้ถูกต้อง
กว่าคือ จินนี่ เป็นหุ้นส่วนร่วมกันนั้น หญิงสาวจะได้ยินเพลงฮิตตลอดกาล
ของมาดอนนาดังแว่วมาแต่ไกลเสมอ ครั้นพอผ่านประตูเข้าไป ร่างสูงใหญ่
ของเพื่อนสนิทที่อยู่ในชุดแฟชั่นหลุดโลกซึ่งมีเลดี้ก้าเป็นแรงบันดาลใจ
ก็จะพุ่งตัวจากหลังเคาน์เตอร์เข้ามาออดรีดทักทายเธอ แล้วตามด้วยการ
เม้าท์มอยอัปเดทกอสลิปฮิตต่างๆ ที่เขาเรียกมันว่า ‘ตังเตา’ ซึ่งก็ไม่ว่าไป
สรรหาหัวข้อมาจากไหนสัก เพราะไม่เคยซ้ำกันเลยสักครั้ง แจกความสดใส
ยามเช้าให้เธอได้ยิ้มและหัวเราะทุกวัน

‘แก~อีหว่า มาตังเตาเร็ว พนักงานชายคนใหม่ในชอปเสื้อผ้าที่ชั้นสาม
ลื้อหล่อละแก แกมัวแต่นั่งเฝ้าร้านเลยยังไม่เห็นละลืท่า ฉันไปส่องมาแล้ว
หล่อว่วตายควายล้มมาก หน้าเงี๊ยะใส ฉันนี่ใจบางไปหมดแล้ว ชอปนี่คือดี
คือปัง!’

‘เดี๋ยวกู บังปินาคณะลิ ชอปเสื้อผ้าที่ชั้นสามนั้นนะมันร้านคู่แข่งเอาเลย
นะยะ แกจะทำอะไรก็ได้ แต่แกจะชมร้านคู่แข่งแบบนี้ไม่ได้!’ หญิงสาว
แหวสีที่เล่นทีจริง แต่เพื่อนสนิทที่ไหวไหวหล่ออย่างไม่ยี่หระอยู่ดี

‘ฉันไม่นับผู้หล่อๆ งานดีอย่างนี้เป็นคู่แข่งยะ’

‘เรด!’

‘เรดแต่ไม่ร้าน คันธมาศนิดหน่อยพอเป็นลีลัน’

ยิหวายู่ปากใส่ เพราะความที่ใกล้ชิดกับเขามานาน จึงพอเข้าใจศัพท์แสลงในวงการนี้อยู่บ้าง ‘คันทมาศ’ มีความหมายคล้ายคำว่า ‘คันท’ คือ เรียกเพศที่สามที่ทำตัวอยากผู้ชายแบบไม่อายสังคม จินนี่นะคันทมาศเล็กน้อย พอให้น่ารักเท่านั้นเอง ข้อนี้เธอรู้ดี เขาอาจจะทำตัวแรง พูดยาแรงไปบ้าง แต่เอาเข้าจริงก็ไม่เคยทำตัวไม่ดีหรือเลื่อมเลี้ยวเลยสักครั้ง แต่ถึงจะรู้อย่างนั้น ก็อดเห่เพื่อนไม่ได้

‘ซุงแหล’ เธอลากเสียงยาว ได้ตอบเพื่อนด้วยศัพท์ในวงการเดียวกัน กลับบ้าง ‘ระวังเถอะ ตายไปแล้ว ตกนรกแน่ๆ!’

คนถูกหว่า ‘โกหก’ คำว่าปากร้อยแปดสิบองศา ตีแขนคนช่างเห่ยดังเพียะ

‘อีหว่า อีเพื่อนบ้า ตกนรกบ้านแกะสิ จันทพูดจริงนะ ถึงฉันจะชอบมองผู้หล่อๆ แต่จริงๆ แล้วฉันรักเดียวใจเดียวจะตายไป แกก็น่าจะรู้ดีนี่ จันทนี่ฉันยังเป็นสาวพรหมจรรย์ Like a virgin...touched for the very first time อยู่เลย’ เธอออกเสียงท้ายประโยคเป็นทำนองเพลงของคิลปินโปรต เน้นย้ำความบริสุทธิ์ที่สุดผองของตัวเองซึ่งยังรอให้ใครสักคนเข้ามาทำลายมัน

‘เมื่อไหร่ที่ใครคนนั้นจะมาระทำย่ำความบริสุทธิ์ของฉันให้พังป่นปี้ ฉันรอจนเหนียงจะยานอยู่แล้ว แฮ้อ’

‘โอ๊ยๆ ไม่ร้องนะ เดี่ยวแมกอัปละลายหมด’ ยิหว่ายิ้มแฉ่ง เข้าไปกอดปลอบเพื่อนยกใหญ่ ไม่รู้ว่าตั้งใจปลอบจริงๆ หรือแค่อยากจะหยอกเพื่อนกันแน่

บางทีการที่เธอเป็นจินนี่มันก็ดีเหมือนกัน เธอชอบที่เธอเป็นแบบนี้มากกว่านิดหน่อย เพราะหากเธอยังเป็นจิณณ์ ต่อให้สนิทสนมอย่างไร แต่ชายหญิงต้องมีระยะห่างระหว่างกัน พอกลายเป็นจินนี่ ระยะห่างเหล่านั้นก็หายไปโดยปริยาย เพราะต่างคนต่างคิดว่าเป็นเพศเดียวกัน จึงกล้าล้อเล่นถูกเนื้อต้องตัวกันได้อย่างสนิทใจกระทั่งเข้าอกออกในที่พักของกันและกัน

ได้ตลอดโดยไม่คิดอะไร แต่ก็นั่นละ บางครั้งคนภายนอกที่ไม่รู้ข้อเท็จจริง เพียงพอก็เข้าใจว่าเธอทั้งสองเป็นคู่รักกัน หนักหนอยิ่งถ้ามีภรรยา เธอคิดว่ามันเป็นเรื่องขบขันดี แต่เงินนี่กลับไม่เข้าด้วยเท่าไร แทบจะกรี๊ดใส่หน้าคนพวกนั้น

‘بابอ ฉันกับเกนะหรือ โอัย ขนลุก คิดได้ไง ฟ้าจะผ่าเอาหน้าสิ ฉันไม่กินพวกสปีชีส์เดียวกันยะ!’

ไม่รู้ว่เพราะกลัวจะมีคนเข้าใจผิดอีกหรือเปล่า แต่ในเวลาไม่นาน จินนี่ก็หาหนุ่มรุ่มน้องมาเดินควบได้ สวิตกันจนยิหฺวารู้สึกอิจฉาเล็กๆ ทำให้เธออยากริบหาแฟนเป็นตัวแทนจะได้สวิตอย่างนี้บ้างเช่นกัน แต่ในทางปฏิบัติทำได้ยากนัก จนเธอถอดใจเลิกหาไปในที่สุด และเปลี่ยนมาช่วยเชียร์เพื่อนแทน

‘แล้วแกกับน้องแม็คเป็นยังงัยบ้าง คีพหน้าไปถึงไหนแล้ว’

พอถามไถ่ถึงแฟนหนุ่มคนปัจจุบันซึ่งรู้จักกันผ่านโลกออนไลน์ หนุ่มหล่อหัวใจสาวก็ทำท่าเอียงอายทันที

‘ก็ดี รักกันดีเหมือนเดิม แต่ต่อให้ฉันอ่อยร้อยแปดกระบวนทำยังงัยนางก็ยังไม่ยอมรักนุกทำลายความจิ้นของฉันเสียทีนี่!’

แม้ที่ผ่านมามีเงินจะมีแฟนมาแล้วหลายคนด้วยความที่เป็นคนหน้าตาดี แต่ก็เหมือนบุญมี ทว่ากรรมคอยบัง เพราะเมื่อจะถึงเวลาเข้าด้ายเข้าเข็มทีไร ก็มักจะมีเหตุอื่นมาแทรกแซง โดนคนอื่นแย่งแฟน ‘ปาดหน้าเค้ก’ บ้างละ โดนบอกเลิกบ้างละ ทำยที่สุดเขาก็เลยยังไม่ได้ถูกพรากความบริสุทธิ์ที่สมดังใจหวังสักที แต่กับแฟนหนุ่มคนนี้ เขามีความหวังมากกว่าคนก่อนๆ ตั้งปณิธานมั่นว่าต้องโดนเผด็จศึกพรากพรหมจรรย์ให้ได้ก่อนถึงวันแต่งงาน!
ใช่...ฟังไม่ผิดหรอก แต่งงาน!

จินนี่รักและจริงจังกับผู้ชายคนนี้มากจนวางแผนจะแต่งงานกัน ถ้ามันเป็นความสุขของเพื่อน เธอพร้อมสนับสนุนอยู่แล้ว แต่ก็นั่นละ เธอเริ่มไม่แน่ใจแล้วว่า ชายคนนี้รักเพื่อนของเธอจริงๆ หรือไม่ เพราะพฤติกรรม

ช่วงหลังๆ มาเริ่มมีอาการแปลกพิกล ไม่ว่าจะเป็นคำพูด ท่าทาง สายตา รวมถึงเรื่องที่เคยจะยกข้ออ้างมาสารพัดเพื่อให้เพื่อนของเธอโอนยกสินทรัพย์ต่างๆ ให้ที่ละอย่างสองอย่างด้วย ล่าสุดได้ยืนยันว่าเป็นรถยนต์เล่นรักของเพื่อน

ยิหวารู้สึกเป็นห่วง กลัวว่าเพื่อนจะถูกหลอก แต่ก็ไม่กล้าพอจะเข้าไปจู้จี้จ้านในความสัมพันธ์ของเพื่อนและคนรัก จึงได้แต่คอยดูอยู่ห่างๆ อย่างห่างๆ และพยายามเตือนให้เขาระวังตัว จินนี่รับปากว่าจะระวัง แต่ก็เท่านั้น เพราะสุดท้ายเขาก็พ่ายแพ้ต่อคำชักจูงหวานหูของแฟนหนุ่มอยู่ดี

‘ผมรักที่จินนี่ โอนรถให้ผมแล้ว เราจะกลายเป็นคนคนเดียวกันนะครับ’

‘จริงหรือแม็ค เธอไม่ได้หลอกพี่ใช่ไหม’

‘จริงสิครับ ที่ผ่านมามีปัญหาคือความจริงใจของผมไม่พออีกหรือเดือนหน้าเราจะแต่งงานกัน ต่อไปนี้พี่ไม่ต้องกังวลเรื่องอะไรอีกแล้วนะเราจะเป็นโลกทั้งใบให้กันและกันตลอดไปครับ ผมสัญญา’

มีคนกล่าวไว้ว่า ‘ความรักทำให้คนตาบอด’ แต่แท้จริงแล้วความรักไม่ได้ทำให้คนตาบอดหรอก คนเราต่างหากที่ยอมตาบอดเพื่อความรัก จินนี่ยอมปิดตาตัวเองข้างหนึ่งเพื่อคนรัก เพียงเพื่อจะได้ทำสิ่งที่ฝัน

‘ฉันรู้ว่าแกเป็นห่วง แต่ครั้งนี้จะเป็นครั้งสุดท้ายแล้ว ฉันกับน้องเขาจะได้มีความสุขกันแล้วละ’

และมันก็เป็นครั้งสุดท้ายจริงๆ เป็นครั้งสุดท้ายที่ได้เห็นหน้าคนรัก

ครั้งพอได้รับรถยนต์แล้ว จินนี่ก็ถูกทิ้งทันที ไม่ใช่แค่หมดรัก แต่ผู้ชายคนนั้นไม่เคยรักเพื่อนของเธอมาตั้งแต่แรก ทุกสิ่งเป็นอย่างที่เธอกังวลท่ามกลางน้ำตาของเพื่อนที่ร้องไห้จนน้ำตาแทบเป็นสายเลือด ยิหวารู้สึกเสียใจตามเขาไปด้วย แต่มันยังไม่ถึงที่สุด เพราะสิ่งที่เธอเสียใจมากกว่าคือการที่เธอเกือบต้องสูญเสียเพื่อนไปจากเหตุการณ์นี้โดยที่เธอช่วยอะไรเขาไม่ได้ นับตั้งแต่พ่อแม่ของเธอเสียชีวิตไปเมื่อหลายปีก่อน เธอก็เหลือแต่

จินนี่ เพื่อนสนิทคนนี้นั้นแหละที่เธอถือว่าเป็นคนสำคัญในชีวิตของเธอ เพราะฉะนั้นเธอจึงไม่อยากสูญเสียเขาไปเลย

“แกนอนนานเกินไปแล้วนะ ยายเพื่อนตัวดี ตื่นได้แล้ว”

ท่ามกลางสายระโยงระยางของอุปกรณ์ช่วยชีวิต หญิงสาวกุมมือสหายรักไว้ น้ำตาไหลหลังรินจากนัยน์ตาคู่สวย ชุ่มโชกโบกหน้ารูปไข่ให้หม่นหมองลงถนัดตา

เธอไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตนเองมาอยู่ที่โรงพยาบาลได้อย่างไร สถิติการรับรู้ของเธอดับไปกะทันหันตั้งแต่ที่ได้รับแจ้งข่าวว่าเพื่อนประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์ แม้จะรอดมาได้เพราะพลเมืองดีผ่านไปพบแล้วนำตัวส่งโรงพยาบาล แต่อาการก็สาหัสจนต้องรักษาตัวในห้องไอซียูหลายวัน เธอเหียวมาเยี่ยมเพื่อนทุกวันไม่เคยขาด เฝ้ามารวากับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ขอให้เพื่อนฟื้นขึ้นมาเสียที่ทั้งเป็นห่วง ทั้งกลัวว่าเขาจะโอดได้ยว เพราะนอกจากเธอ ลูกน้อง และผู้บริหารของห้างสรรพสินค้าซึ่งพวกเธอเช่าพื้นที่เปิดชอปแล้วก็แทบไม่มีใครอื่นมาเยี่ยมเขาเลย ไม่ว่าจะเป็นอดีตแฟนหนุ่มซึ่งไร้จิตสำนึกจนไม่คิดจะมาดูตาตุติ หรือแม้แต่ครอบครัวของเขา...

ในล็อบบี้ของโรงพยาบาล ยิหว่านั่งถอนหายใจเอือกเป็นรอบที่ร้อย อยู่บนม้านั่ง มองโทรศัพท์ในมืออย่างลังเล คิดไม่ตกว่าควรจะทำอะไร ไปแจ้งข่าวให้บิดาของสหายทราบอีกครั้งดีหรือไม่ เพราะครั้งก่อนที่โทร. ไปไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร บิดาเพื่อนกระแทกสายใส่เธอก่อนที่จะได้เล่าอะไรด้วยซ้ำ เพียงแค่นี้ได้ยืนยันว่าเป็นเรื่องของบุตรชาย เขาก็จัดบท ปฏิเสธที่จะรับฟังทุกอย่าง

“ถ้าเป็นเรื่องของเด็กคนนั้นล่ะก็ ผมไม่อยากคุย ไม่ต้องโทร. มาอีก”

จินนี่และบิดามีปัญหาไม่ลงรอยกันมานาน เธอทราบดี เพื่อนคงจะโกรธแค้นหากรู้ว่าเธอแอบติดต่อบิดาของเขา ทั้งๆ ที่เคยสั่งห้ามไว้เด็ดขาดแล้ว แต่การที่บุตรชายคนเดียวต้องมาบาดเจ็บอย่างนี้ อย่างน้อยคนเป็นพ่อ

ก็ควรมีสิทธิ์ได้รับรู้ไม่ใช่หรือ ไม่ว่าจะมาหรือไม่มาเยี่ยม หรือสหายจะโกรธ เป็นพื้นเป็นไฟยามที่พื้นขึ้นมาอย่างไรก็ตาม แต่นี่คือสิ่งที่เธอต้องทำ พอได้ข้อสรุปแล้วยิหวาจึงคิดจะต่อสายหาบิดาของเพื่อนอีกครั้ง ทว่ายังไม่ทันได้ทำอย่างนั้น พยาบาลก็โทร. มาแจ้งข่าวดีเสียก่อน

“คุณคะ คนไข้รู้สึกตัวแล้วนะคะ”

“จะ...จริงหรือคะ!”

ยิหวาละล่ำลึงลักถาม ลืมลิ้นทุกสิ่งอย่าง โลกทั้งใบพลันสว่างวาบ

“จริงค่ะ ตอนนี้อาจารย์หมอกำลังตรวจอาการให้อยู่ เดี๋ยวอีกสักพักคุณมาเยี่ยมเขาได้เลยนะคะ”

หญิงสาวกล่าวขอบคุณผู้แจ้งข่าว ปาดน้ำตาแห่งความปีติ รีบกลับไปยังห้องพักรู้ป่วย

คำภาวนาของเธอเป็นผลแล้ว ในที่สุดเพื่อนรักของเธอก็ฟื้นเสียที่... ยิหวาคิดอย่างแถมขึ้น โดยที่ไม่รู้เลยว่า การฟื้นขึ้นมาคราวนี้ของเขจะเป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องราวแปลกแต่จริง ที่ทำให้หัวใจของเธอเปลี่ยนแปลงไปตลอดกาล!

เขาตายแล้วหรือ

ภาพสุดท้ายที่เขาเห็นคือแสงไฟหน้ารถสว่างจ้า เขากำลังจะข้ามถนนแต่จู่ๆ รถยนต์คันนั้นก็พุ่งเข้ามาชนเต็มแรงจนทำให้เขากระเด็นเกลือกกลิ้งไปตามแนวถนน เลือดดีสีแดงไหลเป็นทาง แล้วทุกอย่างก็พลันมืดดับลง

ใช้สินะ ความมืดอันเหน็บหนาวนี้ เขาคงตายแล้วจริงๆ

ว่าแต่ที่นี่ที่ไหน นรกหรือ ไม่สิ คงต้องเป็นสวรรค์แน่ ถึงจะเคยดบมดตบแมลง จำบทสวดมนต์อะไรไม่ค่อยจะได้ และไม่ได้เข้าวัดเข้าวาเป็นอาจิณ แต่เขาก็ไม่เคยทำเรื่องเลวร้ายถึงขั้นต้องตกนรกหมกไหม้เลยสักครั้งรวมๆ แล้วก็น่าจะพอมีคุณสมบัติไปสวรรค์ได้อยู่ แต่ทั้งหมดเป็นเพียงจินตนาการเท่านั้น เพราะเมื่อเขาตั้งสติได้ และภาพในสายตาเริ่มชัดเจนขึ้น

โดยไม่ต้องพึ่งแว่นสายตาเหมือนอย่างที่เคยเป็น เขาก็พบว่าตัวเองยังไม่ตาย
แต่นอนรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาล โดยมีทีมแพทย์และพยาบาลรุมล้อม

“ไม่มีเลือดออกแล้วนะครับ แผลแห้งดี ถ้าคนไข้ไม่มีอาการอะไรอื่น
แทรกซ้อน วันพรุ่งนี้น่าจะกลับบ้านได้”

นายแพทย์ในชุดการนรีเวชสาวสะอาดตาพลิกอ่านบันทึกการตรวจในมือ
โดยมีหญิงสาวตัวเล็กๆ คนหนึ่ง ซึ่งเขาไม่รู้จัก ก้มศีรษะไหว้ปลุกๆ ซ้ำแล้ว
ซ้ำอีก ด้วยอาการดีอกดีใจเป็นอย่างมาก

“ค่ะ ขอขอบคุณคุณหมอมากๆ เลยนะคะ”

“ไม่ต้องขอบคุณหรอกครับ มันเป็นหน้าที่ของผมอยู่แล้วที่ต้องรักษา
คนไข้ ตัวคนไข้เองก็เข้มแข็งมากเหมือนกัน เพราะเข้มแข็ง เขาจึงรอดชีวิต
มาได้ครับ”

รอยยิ้มสดใสของนายแพทย์ส่งให้ใบหน้าคมคายภายใต้กรอบแว่นตา
ของเขายิ่งดูหล่อเหลามากขึ้นไปอีก

“อ้อหือ งานดี งานละเอียดจริงๆ!”

ยีหวอาจไม่ใช่ผู้หญิงที่บ้าคนหล่อยิ่งจริง แต่พอเจออย่างนี้ก็อดเงิน
ในใจไม่ได้ เพราะนานๆ ที่จะได้รับรอยยิ้มจากหนุ่มหล่อลากตรงๆ เช่นนี้
หากไม่นับเพื่อนหนุ่มหัวใจสาวของเธอละก็นะ

อย่างไรก็ตาม พ้าไม่เข้าข้างให้เธอได้มองหน้าหล่อๆ ของคุณหมอนานเกินไป เพราะในนาทีต่อมา พยาบาลคนหนึ่งก็เดินเข้ามารายงานเขาด้วยความร้อนใจ

“อาจารย์ซาริคคะ คนไข้เตียงสองที่ถูกยิงเข้าหัวใจเมื่อคืนวันก่อน พี่น
แล้วนะคะ แอ่เอ่อ...”

“อ้อ สาวน้อยคนนั้น เธอทำไม่หรือ”

“เธออาละวาดใหญ่เลยคะ พยายามจะถอดสายระบายเลือดออก
ให้ได้ ไม่มีใครรับมือเธอได้เลย ไม่ทราบว่าคุณอาจารย์จะช่วยไปดูเธอให้หน่อย
ได้ไหมคะ”

พยาบาลขอเรื่องอย่างหนักใจ ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าคนไข้เตียงสองที่วาคือใคร แต่คงจะเป็นเคสสำคัญของนายแพทย์แน่เชียว เพราะเขาหัวเราะออกมาอย่างเอ็นดูทั้งที่นัยน์ตายังวาววับ รีบตักปากรับคำว่าจะไป ‘การาบ’ ไมลี ดูอาการของคนไข้รายนั้นให้ แต่ก็ไม่มีสิ่งที่จะหันมาลาทางนี้ด้วย

“ถ้าอย่างนั้นผมขอตัวไปดูคนไข้รายอื่นก่อนนะครับ ถ้ามีอะไรก็เรียกผมหรือพยาบาลได้เลย”

“คะ ขอบพระคุณนะคะ”

ยิหวายกมือไหว้เขาอีกครั้ง เมื่อทีมแพทย์และพยาบาลออกไปจากห้องแล้ว หญิงสาวจึงได้ถูกห่มผ้ามาสนใจคนป่วยบ้าง ร่างเล็กบางในชุดเสื้อยืดสีชมพูกับสกินนี่เป็นพื้ชาคลุมทับด้วยเสื้อคลุมสีขาวรีบปราดมาหาสหาย เท้าเล็กๆ ภายใต้วงเท้าผ้าใบสีเดี๋ยวก้นนั้นหยุดนิ่งที่ข้างเตียงชายหนุ่ม ก่อนมองอย่างสังเกตุถึงก

สีหน้าของจินนี่ดูดีขึ้นมาก ไม่ซีดขาววาวระคายแถมมีสีเลือดขึ้นมาจนเกือบจะเป็นปกติแล้ว อาการคงดีขึ้นจนจะกลับบ้านได้แล้วจริงๆ ทว่าแวตาทิเขามองมา เธอรู้ลึกว่ามันแปลกไปอย่างไรไม่รู้ แต่แปลกไปตรงไหน เธอเองก็อธิบายไม่ถูก จนสุดท้ายต้องสลัดความคิดดังกล่าวออกไปและสรุปว่าเธอเพียงแต่คิดมากไปเองเท่านั้น

“ไม่เป็นอะไรแล้วใช่ไหม ยังเจ็บตรงไหนอีกหรือเปล่า”

ยายชาลันนี่ใครกัน ชายหนุ่มสงสัย พยายามจะขยับตัวแต่ร่างกายก็หนักอึ้งเกินกว่าจะทำอย่างนั้น จนกลายเป็นกั๊ก กังๆ ไม่เป็นตัวของตัวเอง อาจเป็นเพราะเขานอนไม่ได้สติมานานกระมังจึงทำให้รู้สึกไม่ชินกับสภาพร่างกายหลังประสบอุบัติเหตุ

“ไม่เป็นไรแล้ว”

แม้จะไม่รู้ว่าอีกฝ่ายเป็นใคร อาจจะเป็นพยาบาลส่วนตัวที่ถูกจ้างมาหรืออะไรอย่างนั้น แต่เขาก็ยังอดสงสัยด้วยดี ซึ่งก็รู้ว่าคิดผิดหรือเปล่า ครั้นพอได้ยินว่าเขาไม่เป็นอะไรแล้ว หญิงสาวก็ได้โอกาสสวดเขาเสียยับ

อย่างกับอัดอั้นตันใจมาแรมปี

“ยายจิ้นนี่ ยายเพื่อนตัวแสบ แกกล้ำทำอย่างนี้กับฉันได้ยังไง รู้ไหมว่าฉันเป็นห่วงแกมากแค่ไหน ฉันเตือนแกแล้วไหมเล่าเรื่องผู้ชายคนนั้นสุดท้ายพอแกต้องมาจับตัวอย่างนี้ น้องแม็คคนชาติชั่วสารเลวของแกเคยมาเสียใจด้วยไหม ก็ไม่! มีแต่ฉันนี่แหละที่ร้องไห้ตามวมให้แกทุกวัน ถ้าแกตายไป อือๆ ฉันจะอยู่ยังไง คิดลึคิด!” พูดจบก็โถมตัวกอดรัดเขาแล้วร้องไห้โหยหวนปานจะขาดใจเสียอย่างนั้น โดยไม่สนใจสีหน้าตกตะลึงของเขามัธกนิธเดียว

ผู้หญิงคนนี้เป็นใครกัน แล้วจิ้นนี่ล่ะ ทำไมเธอถึงเรียกเขาว่าจิ้นนี้ พับฝ่าลิ...นี่มันเรื่องอะไรกัน ไม่เห็นจะเข้าใจเลย!

หลังจากทนฟังเสียงโหยหวนของสาวเจ้าน้ำตามาได้สักพัก คนป่วยก็ทนไม่ไหวอีกต่อไป รีบผลักเธอออกห่างพร้อมเอ็ดเสียงเข้ม

“หยุดร้องโหยหวนแล้วตั้งสติก่อนได้ไหมคุณ!”

“สติหรือ”

“ใช่ สตินะสติ”

“ฉันว่าคนที่ควรตั้งสติก่อนคือแกต่างหาก แหมๆ ‘คุณ’ จิ้นหรือ นี่แกสุภาพกับฉันขนาดนี้ตั้งแต่เมื่อไร” ยีหวาทามกลับอย่างฉงน รีบยื่นมือมาอังที่หน้าผากของสหายอย่างกับกลัวว่าเขาจะยังไม่หายเป็นปกติดี “นี่เป็นเอฟเฟกต์ของอุบัติเหตุด้วยหรือเปล่า สมองแก่ระทปกระเทือนจนความทรงจำหายหรือ ไม่สิ ละครเกิน อีกอย่างคุณหมอก็บอกแล้วว่า แกบาดเจ็บที่ช่องอกเพราะโดนพวงมาลัยอัดกระแทกตอนขับชนต้นไม้เท่านั้น ไม่ได้บาดเจ็บอะไรที่ศีรษะเลย ผลเอ็มอาร์ไอสมองก็ปกติดี ถ้าอย่างนั้นแกจะมาไม่ไหนยะ อยากประสดฉันด้วยการทำทางเหิน เพราะงอนที่ฉันด่าน้องแม็คของแกหรือไงฮิ”

“แม็คแม็คอะไร ไม่เห็นจะรู้เรื่อง อีกอย่างหนึ่งคงเกิดการเข้าใจผิดกันแน่ เพราะผมไม่ได้เป็นคนขับรถชน แต่เป็นคนถูกชนต่างหาก” ชายหนุ่ม

ปิดมือเธอออกอย่างนี้ราคาแพง เสียตาย หน้าตาก็น่ารักจิ้มลิ้มดีแท้ๆ แต่
ทำทางสติไม่เต็มเต็งอย่างนี้คงไม่ใช่พยาบาลส่วนตัวที่ถูกจ้างมาเป็นแน่

“แกเนี่ยะถูกรถชน บ้าซัดๆ เพี้ยนไปแล้วหรือไง ถ้าเบลอมากนัก
ก็ไปนอนไป!”

คนถูกตำรวจแทกหน้าเหวอไปชั่วขณะ

“ขอโทษทีเถอะ คุณผู้หญิง ก่อนที่คุณจะด่าผมปาวๆ ช่วยอธิบาย
ก่อนได้ไหมว่า คุณเป็นใคร!”

“ฉันเป็นใครนะหรือ เฮอะ ตลกมากเลยนะย่ะ ฉันจะเป็นใครได้ละ
ฉันก็อื๊วหา เพื่อนแกเง!”

“อื๊วหาไหน ไม่รู้จัก!”

สิ้นคำกล่าว ‘อื๊วหาไหนไม่รู้จัก’ หญิงสาวก็ชะงักไปทันที จินนี่ไม่เคย
ทำอย่างนี้กับเธอมาก่อน ทั้งสรรพนาม ‘คุณ’ กับ ‘ผม’ โทนเสียงเข้มๆ แฉงๆ
หรือท่าทีปิดมือเธอออกอย่างนี้ราคาแพงนั้น อาการแปลกๆ เหล่านี้มีความ
เป็นไปได้อย่างเดียว ถึงไม่อย่างนั้นก็คงต้องเชื่อแล้วสินะ

“หรือว่า...”

ยิหวาชะงักหน้าเข้าไปใกล้คนที่นอนอยู่บนเตียง พินิจพิจารณา
อีกฝ่ายอย่างถี่ถ้วน ครั้นเมื่อเขาพยายามจะเอียงหน้าหลบ เพราะไม่มั่นใจ
ว่าเธอคิดจะทำอะไร เธอก็ตะบปบใบหน้าเขาหมับให้หันมาเผชิญหน้ากัน
เสียอย่างนั้น

“คุณคิดจะทำอะไร”

เส้นผมยาวประป่าของเธอเลื่อนไหลลงมาเคลือบที่ข้างแก้มของเธอ
ตามการชะงัก ริมฝีปากสีสว่นาจุ่มพิตันนั้นลอยเด่นอยู่ใกล้ตา มันเคลื่อนไหว
เข้ามาใกล้ริมฝีปากของเธอทุกขณะ จนเกือบจะแนบสนิทกันรอมร่อ และ
ก่อนที่สติสัมปชัญญะด้านดีของเธอจะขาดฝั่ง อีกฝ่ายก็หยุดกึก พร้อมตบ
ขาดเข้าที่ข้างแก้มเธออย่างแรงจนสะดุ้ง

“นี่คุณ...!”

“หรือว่าแกไม่ได้แค่งอน แต่แกโกรธฉันจริงๆ ใช่มั้ย เข้าใจละ แกถึงได้ทำท่าทางประหลาดๆ กับฉันสินะ” ยีหว่าหัวเราะร่วน พยายามสรุปสถานการณ์ “ไม่เอาล่ะ อย่าโกรธฉันเลย ที่ฉันพูดเรื่องแฟนเก่าแกาก็เพราะฉันหวังดีหรอกนะ อีกร่างฉันพูดผิดตรงไหนล่ะ ในเมื่อน้องแม่ของแกเลวจริงๆ นี่นา ดีกันเถอะนะ จินนี่ แกก็รู้ไม่ใช่หรือว่าฉันรักแกที่สุดในโลกพอแกทำท่าเหิน แอ๊บแมนใส่ฉันราวกับคนไม่รู้จักกันแบบนี้ ฉันเจ็บปวดหัวใจจะแย่!”

ไม่พูดเปล่า มือบางยังคว้ามือเขาห่มบัพให้มาจับที่หน้าอกหน้าใจเธออีกต่างหาก ราวกับอยากจะทำให้พิสูจน์ว่าหัวใจของเธอกำลังเจ็บปวดอยู่จริงๆ แต่โชคคิที่เขายังมีตัวเองทัน

ไม่รู้ว่เธอกระทำไปโดยไม่ยั้งคิดหรือจงใจจะอ่อยเขาอย่างรุนแรงก็ไม่ทราบ แต่หากเป็นไปได้ เขาไม่อยากจะฉวยโอกาสนี้กับเธอหรอก มันไม่ใช่นิสัยของเขา ต่อให้เห็นเนื้อทำทางนี้มันก็จะชวนให้จับมากแต่ไหนก็เถอะ

“ผมอยากพักผ่อน ฝากคุณช่วยออกไปก่อนได้ไหม”

ในเมื่อลงเอยที่แล้วก็ไม่ได้ผล ในที่สุดยิหว่าก็ยอมพยักหน้าแต่โดยดี เรื่องทางนี้อให้เพื่อนหาโยกรรคงต้องว่ากันใหม่ ตอนนี้อยู่ควรปล่อยให้เขาพักผ่อนอย่างเต็มที่ก่อน เพราะอย่างไรเขาก็ยังเป็นคนเจ็บอยู่นี่นะ

“เอานั่นก็ได้ ถ้าอย่างนั้นแกก็นอนพักเถอะ แต่แน่ใจนะว่คินนี่ไม่ให้ฉันอยู่เฝ้า”

เมื่ออีกฝ่ายปฏิเสธเสียงแข็งว่าไม่ต้องการให้อยู่เฝ้า หญิงสาวจึงจำใจออกมาจากห้อง โดยไม่ลืมกำชับว่า พรุ่งนี้เธอจะมาหาใหม่เพื่อรับเขาออกจากโรงพยาบาลด้วยกัน

“ไว้ออกจากโรงพยาบาลแล้ว เราไปกินซูชิ แล้วนวดหน้า ทำสปาที่ร้านโปรดแกกันนะ” ยิหว่าเสนอไอดียั้งทั้งทำอย่างเอาใจใส่หาย คิดว่อีกฝ่ายคงต้องตื่นเต้นแน่ๆ แต่ก็เปล่า เพราะเขายังคงนอนหันหลังให้เธออยู่อย่างนั้นโดยไม่แสดงอาการอะไร จนเธอต้องเป็นฝ่ายล่าถอยออกไปเองในที่สุด

ครั้นเมื่อบานประตูปิดลงแล้ว คนที่นอนอยู่บนเตียงจึงถอนหายใจเฮือกใหญ่

นี่มันเรื่องบ้าบออะไรกัน เขาไม่เข้าใจสิ่งที่ผู้หญิงคนนั้นพูดสักอย่างเลย ลับสนงูลงไปหมด นี่เขากำลังฝันอยู่หรือ ใช่...เขาต้องฝันไปแน่ๆ

ว่ากันว่าเมื่อคนเราอยากตื่นจากฝันร้ายเมื่อไร ให้รีบข่มตาให้แน่นที่สุดเท่าที่จะทำได้ และเมื่อนั้นทุกอย่างจะหายไป เราจะสะดุ้งตื่นจากฝันร้ายในที่สุด

ชายหนุ่มทำตามคำกล่าวนั้น หลับตาให้แน่นและนานที่สุด แต่ครั้นทำอย่างนั้นแทนที่จะตื่นจากฝันร้าย เขากลับจมลงไปในช่วงนิราลลึกลับ หลับสนิทจนถึงเช้า น้าเศรวิที่ทุกอย่างที่เขาหวังให้หายไปกลับไม่หายไป เช้าวันต่อมาเขาก็ยังต้องรับชะตากรรมเดิม ซึ่งไม่ต่างจากเมื่อวานเลยสักนิด เผลอๆ อาจจะแย่และแสบซัดกว่าเดิมด้วยซ้ำ พิสูจน์ได้จากน้ำเสียงเจื้อยแจ้วของแม่สาวตัวจู้หวลที่อ้างตัวว่าเป็นเพื่อนรักกับเขา ตอนนั้นเขารู้ชื่อของเธอแล้ว ‘อิหว่าๆ’ ที่ว่า ย่อมาจาก ‘อิหว่า’ ชื่อจริงของเธอนั่นเอง เธอโผล่มาแต่เช้าตรู่เพื่อรับเขาออกจากโรงพยาบาลตามสัญญา พร้อมหอบหิ้วกระเช้าขนมขบเคี้ยว และไฮเดรอนเยี่ยลิ้มว่ซอใหญ่มารับขวัญเขาอีกด้วย

“เซอร์ไพรส์!” เธอยิ้มร่า เลือกลงของขวัญเหล่านั้นมาให้เขา โดยไม่ดูสีหน้าเขาด้วยซ้ำว่าอยากได้หรือไม่ “เป็นไงยะ ซึ่งน้ำใจจนอยากกอดฉันละสิ ฉันรู้ใจแกตลอดไปไหม นี่ของซอบแกทั้งนั้น”

“ผมต้องซอบของพวกนี้ด้วยหรือ ดอกอะไรไม่รู้สิมั่วๆ กับ...” เขาปรายตามองกล่องเมล็ดพืชแห้งๆ ในกระเช้า “อาหารนกเหี้ยนะ”

“มันเรียกว่าดอกไฮเดรอนเยี่ยยะ” หญิงสาวแหงสอ “แล้วนี่ก็ไม่ใช่อาหารนกด้วย แต่เป็นกรานโหลายี่ห่อโปรดแกไง”

“กรานโหลา?”

“ธัญพืชรวมแบบไม่ขัดสีอบกรอบ เป็นอาหารเพื่อสุขภาพสำหรับมนุษย์ ไม่ใช่สำหรับนก” เธออธิบายเพิ่ม ไม่เข้าใจว่าเพื่อนจะกำลังทำเป็น

ลืมนของโปรดตัวเองหรือเหมินเฉยใสเธอไปถึงเมื่อไร ในเมื่อเธอลงทุนข้อ
ขนาดนี้แล้วแท้ๆ “ฉันอุตส่าห์ลำบากไปหาของพวกนี้มาให้เลยนะ แก่ไม่รู้
หรือกว่าฉันต้องไปตบตีแย่งชิงกับใครบ้าง จะไม่ขอบคุณกันหน่อยหรือ”

คนถูกทวงคำขอบคุณผ่อนลมหายใจ ถึงแม้ว่าของเหล่านี้จะไม่ใช้
ของโปรดเขา แต่เพื่อไม่ให้เสียมารยาทเขาคงต้องขอบคุณเสียหน่อย แม้จะ
ไม่รู้ว่าแท้จริงแล้วเธอแกล้งดีไม่ค่อยดี หรือเป็นพวกมิฉฉาซีฟี่ที่มาพร้อม
แผนการตกลองหรือเปล่า เพราะจู่ๆ ก็แสร้งทำเป็นรู้จักเขาดีราวกับรู้จักกัน
มานานนับสิบปีเสียอย่างนั้น

“ขอบคุณครับ”

“ฮึๆ ‘ครับ’ งั้นหรือ แม่นไปอีก เพื่อนฉัน”

เสียงหัวเราะคิกคักเช่นนั้นกวนใจเขามาก อดไม่ได้จึงต้องถาม

“ผมพูดอะไรผิดหรือ เป็นผู้ชายก็ไม่ต้องลงท้ายด้วยคำว่าครับ แปลก
ตรงไหน”

ก็แปลกตรงที่เป็นแก่นล๊ะ ยายจิ้นนี่!

ยิหว่าอยู่ปาก อยากตอกกลับแต่ก็กลัวจะเป็นการไปยั่วโมโหเพื่อน
เพิ่มอีก จึงแสร้งทำเป็นเออออตามไปก่อน

“นั่นสินะ ไม่เห็นจะแปลกเลย ครับก็ครับ ว่ายังไงก็ว่าตามกัน” เธอ
ไหวไหล่ ก่อนจะยื่นส่งกระเป๋าใบหนึ่งให้เขา “เอานี่ เลือผ้าแล้วก็ข้าวของ
เครื่องใช้ส่วนตัวของแก ฉันแวะไปเอามาจากคอนโดเก้ไหนดะ รีบไปเปลี่ยน
ชุดเลี้ยวสิ แล้วเราจะได้ออกจากโรงพยาบาลกัน ซักซ้าจะเสียฤกษ์นะ”

ฤกษ์อะไร ไร้สาระ...เขานึกปราชมาลในใจ แต่เขาก็รับกระเป๋าเลี้ยวผ้า
ใบนั้นมาอยู่ดี เพราะอยากรีบออกจากโรงพยาบาลใจจะขาด อยู่ที่นี่นานๆ
เขารู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเองอย่างไรก็ไม่รู้ บางทีถ้าหากเขาได้กลับไปใช้ชีวิต
ข้างนอกอีกครั้ง ได้อยู่ห่างๆ จากเรื่องไม่สมเหตุสมผลเหล่านี้ ตัวตนที่เขา
คุ้นชินอาจจะกลับมาก็ได้

ชายหนุ่มก้าวลงจากเตียง เสียหลักไปเล็กน้อยจนเกือบหลุดฮวบ แต่

เพียงเลี้ยววินาทีเพื่อนสาวก็รีบปรืดเข้ามาพุงและเขาสามารถทรงตัวได้ในที่สุด

“แกไหวหรือเปล่า”

คนถูกถามพยักหน้า ทั้งความสงสัยวอลๆ ไว้นอก เมื่อครู่เขาไม่ได้เสียหลักเพราะหมดแรงหรือ แต่เพราะกะจังหวะความสูงของเตียงกับพื้น ผิดพลาดไปตรงหาก เขารู้ว่ามันฟังดูประหลาดและเป็นไปไม่ได้ แต่เขารู้สึกว่าตัวเองสูงขึ้น อย่างน้อยก็ประมาณสิบเซนติเมตรเป็นอย่างต่ำ

เป็นเพราะอะไรกัน หรือเขาแค่คิดมากไปเอง แล้วยังเรื่องสายตาของเขาอีกล่ะ เรื่องนี้ก็ประหลาดไม่แพ้กันเชียว ดูเหมือนว่าตอนนี้เขาจะสามารถมองทุกอย่างได้ชัดเจนโดยไม่ต้องพึ่งแว่นตาอีกต่อไปแล้ว

นี่มันเกิดอะไรขึ้น

“เป็นอะไรไป ทำท่าเหมือนจะล้มเลย รู้สึกไม่สบายหรือ” ยิหวาถามอีก คงเป็นห่วง เพราะจู่ๆ เขาก็มีลิ้นน้ำเครื่องเครียดขึ้นมาเสียเฉยๆ

“เปล่า ผมแค่...” เขาขบริมฝีปากอย่างครุ่นคิดกับความเปลี่ยนแปลงของตัวเอง แม้แต่โทนเสียงการปฏิสนธของมันก็ยิ่งเปลี่ยนไปด้วย เขาสังเกตมาลั้กพักแล้วว่าเสียงที่เขาเปล่งออกมาไม่ชินหูเอาเสียเลย ยิ่งกับว่าไม่ใช่โทนเสียงของเขาอย่างไรรออย่างนั้น ไซ่ เขารู้ว่ามันมีอะไรไม่ชอบมาพากล แต่สุดท้ายเขาก็ตัดสินใจที่จะไม่พูดอะไรออกไป บางทีเขาอาจจะแค่คิดมากไปเองก็ได้ เขาเพิ่งฟื้นจากอาการบาดเจ็บสาหัส อะไรๆ อาจจะยังไม่เข้าที่เข้าทาง รอดูไปก่อนท่าจะดีกว่า

“ไม่มีอะไร ผมจะไปเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้ว”

ปฏิสนธเสรีจก็ก้าวตรงไปยังห้องน้ำเพื่อทำกิจวัตรส่วนตัวและเปลี่ยนเสื้อผ้าทันที แต่แม่เพื่อนสาวแสนดีก็ยังอุตส่าห์ตามมาถึงหน้าห้องน้ำ เซ้าซีอาสาที่จะช่วยเหลือเพราะไม่แน่ใจที่เห็นว่าเมื่อครู่เขามีอาการอย่างนั้น

“แกไหวแน่นะ ให้ฉันเข้าไปช่วยไหม”

“ไม่เป็นไร ผมยังไหว”

“แกแน่ใจนะ ไม่ไหวก็บอกมาเถอะ ไม่ต้องเกรงใจฉันหรอก”

“ผมไม่ได้เกรงใจ แต่ผมคิดว่ามันไม่ควร”

“ไม่ควร?”

“ใช่ เพราะคุณเป็นผู้หญิงและผมก็เป็นผู้ชาย คุณอยากเห็นผมเปลือยเปล่านั้นจนหนักหรือไง”

พอได้ยินเหตุผล ยิหฺวาก็หัวเราะพริต

“เอาอีกแล้ว ยายจินนี่ แล้วแกเป็นผู้ชายเสียที่ไหนกันล่ะ ฮัลโหล เราสปีชีส์เดียวกันนะ!”

“และมันก็ไม่ควรด้วยที่คุณจะเรียกผมว่าจินนี่ หยุดเรียกผมด้วยชื่อนี้เสียที ผมไม่ชอบ” เขาพูดต่ออย่างกึ่งล้อเล่น ทำให้สาวเจ้าต้องสงบปากสงบคำโดยทันที

นั่นแน่ ยังอุตส่าห์ทำเป็นข่ม เชื้อเขาเลย!

“ค่าๆ ไม่ให้เรียกจินนี่ ถ้าอย่างนั้นให้ฉันกลับไปเรียกคุณด้วยชื่อจริงอย่างเดิมดีไหมคะ คุณจิณณ์ จิณณ์!”

จิณณ์หรือ ไม่รู้ว่าทำไมแต่เขาถูกชะตากับชื่อนี้ อย่างน้อยก็ฟังดูดีสมชายชาติรักว่าจินนี่เป็นไหนๆ

“เรียกผมว่าจิณณ์”

ไม่รู้ว่าทำไม แต่ตอนนี้เขายังนึกไม่ออกเลยว่าตัวเองชื่ออะไร ยังรู้สึกมึนๆ งงๆ ไม่หาย บางทีอาจจะเป็นผลพวงจากฤทธิ์ยาหรืออุบัติเหตุที่นั่นละอีกไม่นานทุกอย่างน่าจะดีขึ้น ระหว่างนี้หากจะถูกเรียกด้วยชื่ออะไรสักชื่อมันก็ควรเป็นชื่อที่เขาฟังแล้วรื่นหูและเก๋อบๆ จะคุ้นเคย

“รับทราบค่ะ คุณจิณณ์!”

เฮอะ! ‘เรียกผมว่าจิณณ์’ จั๊นหรือ ยิหฺวาแอบทำปากขมุขขมิบ ล้อเลียนคนที่เพิ่งหายเข้าไปในห้องน้ำอย่างนี้ก็น่าสนใจ เขาโกรธเธอยังพอเข้าใจได้ แต่โกรธแล้วทำประชดด้วยการเก็กแมนทำข่มใส่ นี่ มันไม่เข้าท่าเอาเสียเลย ยิ่งกับเด็กไม่รู้จักโต อึดอัดไหมล่ะนั้น สูญเสียความเป็นตัวเอง

ไปขนาดนั้น

“คุณหมอบอกว่าอย่าเพิ่งให้แผลโดนน้ำ ระวังๆ ด้วยละ อ้อ แล้วถ้ามีอะไรให้ฉันช่วยก็เรียกได้ทันทีเลยนะ”

หญิงสาวยังตะโกนตามหลัง หมั่นไส้ก็ส่วนหมั่นไส้ แต่อย่างไรเธอก็เป็นห่วงเขาอยู่ดี ทว่าเขาไม่ยอมรับความหวังดีนี้ไว้เลยสักนิด เห็นได้จากการตะโกนตอบกลับมา

“ไม่มีครับ ขอขอบคุณ ผมดูแลตัวเองได้”

ยิหวากลอกตา ทำหน้าเมื่อย จ้า...เอาที่เพื่อนสบายใจเลย!

ในอีกด้านหนึ่งเพื่อนผู้สูญเสียตัวตนที่กำลังวุ่นกับการตรวจค้น กระเป๋าว่ามีเสื้อผ้าและเครื่องใช้อะไรบ้าง ธูป แคมพู แบงก์สีฟัน ยาสีฟัน โฟมล้างหน้า หวี เครื่องโกนหนวดไฟฟ้ากับครีมโกนหนวด เป็นของปกติธรรมดาเพียงไม่กี่อย่างที่อยู่ในกระเป๋า ที่เหลือนอกจากนั้นไม่มีอะไรที่ดูปกติธรรมดาเลยสักอย่างเดียว!

นอกเหนือจากสารพัดกระป๋องครีมประทินโฉมซึ่งเขาไม่รู้เลยว่าต้องใช้อย่างไรนั้น กระเป๋าใบนี้ยังอัดแน่นไปด้วยเสื้อผ้าสีสเปกตรัมสไตลท์หลุดโลก อีกหลายชุด ทั้งจีลด์ริงและชิ้นในตาข่ายสีรุ้ง เสื้อกั๊กปักคริสตัลเลื่อมแวววาวทั้งตัว กระทั่งชุดหนังรัดรูปที่มีหนามแหลมๆ ประดับยอดดอกเลื้อยแทบจะทิ่มตาคนมอง มันทำให้เขานึกถึงการแต่งตัวของนักร้องเพลงป๊อปชื่อดังคนหนึ่งที่เป็นขวัญใจชาวสีม่วงทั่วโลกอย่างไรไม่รู้

“ไม่มีชุดอื่นแล้วหรือ ชุดที่เอ่อ...ดูธรรมดาๆ มากกว่านี้ละ” เขาตะโกนถามคนที่รออยู่ด้านนอก ซึ่งก็ได้รับคำตอบกลับมาทันที

“ไม่มีแล้ว ฉันเอามาแค่นี้ ทำไมละ นอนอืดที่โรงพยาบาลหลายวันจนอ้วนขึ้นเลยใส่ไม่ได้หรือยะ”

“ไม่ใช่ใส่ไม่ได้ แต่ไม่อยากจะใส่ ทำใจไม่ได้”

“ทำจนทำใจอะไร พุดพิลึก นี่ละเสื้อผ้าตัวโปรด สุดรักสุดหวงของแก

ทั้งนั้นเลยนะ”

นี่เป็นชุดที่เขาชอบและควรจะได้ใส่จริงๆ จั๊นหรือ หรือแม่สาวคนนั้น
เพียงแค่อยากจะแก้มึงเขาเท่านั้น!

ไม่ว่าความจริงจะเป็นอย่างไร แต่เขาจะไม่ใส่ชุดพวกนี้ไปเดินตาม
ถนนแน่ ไม่มีวัน แต่ในตอนนี้เขามีทางเลือกมากเกินไปเสียเมื่อไร แม้มันจะยาก
ยิ่งกว่าการถมเขื่อนในมหาสมุทร แต่คงต้องหาอะไรที่พอจะใส่ได้ใส่ไปก่อน
ยังดีกว่าใส่ชุดคนไข้เดินร่อนไปมาละนะ พอคิดได้อย่างนั้นชายหนุ่มจึง
พยายามหาชุดที่ใกล้เคียงคำว่า ‘ปกติดิสามัญ’ ที่สุดเพื่อสวมใส่ ลงท้ายก็ได้
เสื้อยืดคอวีปกเพชรเป็นรูปหัวใจแวววาวที่เขาตั้งใจจะใส่กลับด้าน เข้าคู่กับ
กางเกงยีนขาเดฟซึ่งเขาเพิ่งจะกระซอกพู่ห้อยสีชมพูอันใหญ่ เบ้อเร่อติด
กระดิ่งกริ่งกริ่งออกจากกระเป๋าลังทั้งสองด้าน

แบบนี้คงพอใช้ได้

เมื่อจัดการกับเสื้อผ้าจนพอใจแล้ว เขาก็ถอดชุดคนไข้ออก เตรียม
อาบน้ำชำระล้างร่างกาย แต่สิ่งที่เขาแปลกใจยามที่ตัวเองเปล่าเปลือยไม่ใช่
รอยแผลผ่าตัดบนหน้าอกหรือรอยฟกช้ำทั่วร่าง แต่เป็นรูปร่างกำยำแข็งแรง
ของตัวเองต่างหาก มันงดงามมากจนแม้แต่รอยแผลใดๆ ก็ไม่อาจลดทอน
ความงามนี้ได้

มือใหญ่ลูบไปบนลอนมัดกล้ามเนื้ออวบอติบอติบบริเวณกล้ามเนื้อไหล่
ผ่องออก และหน้าท้อง

เขามีซิกซ์แพ็กสวยงามขนาดนี้ตั้งแต่เมื่อไรกัน

แม้จะแปลกใจ แต่เขาก็พอใจอย่างมาก จนไม่อยากที่จะคิดหาเหตุผล
ว่าเหตุใดการสลบไปเพียงไม่กี่วันจึงมีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายมาก
ขนาดนี้ ทั้งความสูง น้ำเสียง สายตาที่แจ่มชัดโดยไม่ต้องพึ่งแว่นตา และ
รายละเอียดต่างๆ บนร่างกาย มันคือตัวเขาที่ไม่ใช่ตัวเขา แปลกไหมล่ะ

เมื่ออาบน้ำและสวมเสื้อผ้าตามที่วางแผนไว้เสร็จแล้ว ชายหนุ่มจึง
ขยับมาส่องกระจกที่อยู่เหนืออ่างล้างหน้า ตั้งใจจะโกนหนวดและทรีมให้

เรียบร้อยลักหน้อยก่อนออกไป แต่ก็เหมือนเป็นการตัดสินใจที่ผิดพลาด หรือเปล่าก็ไม่ทราบ เพราะเมื่อจ้องมองเข้าไปในกระจกบานใหญ่ ซึ่งก่อนหน้านี้นี้เขาไม่หันเหลียวมองมันมาก่อน เงาสะท้อนในนั้นก็ทำให้เขา ขนหัวลุก เพราะเงาที่มองตอบกลับมา ไม่ใช่เงาของชายหนุ่มหน้าตาธรรมดา ค่อยไปทางซีริวชีห์หรืออย่างที่เคยเป็น แต่กลายเป็นหนุ่มหล่อ หน้าเฝ้าระดับ พระกาฬที่เขาพนันได้ว่า ไม่ว่าผู้หญิงรายไหนก็คงต้องยกให้เป็นชายในฝัน อย่างแน่นอน

ฝันหรือ ก็เปล่า ผีหลอกหรือ ก็ไม่ใช่!

ชายหนุ่มมองเงาตัวเองอย่างตกตะลึง ริมฝีปากหยักได้รูปอ้าเหวอ ตะปบตึงใบหน้าขาวละเอียดยั่วคมสันของตัวเองแรงๆ เพื่อพิสูจน์หลายครั้ง แต่ผลลัพธ์ก็ยังเหมือนเดิมคือ เจ็บ! แปลได้ชัดเจนว่าทั้งหมดเป็นความจริง “ไอ้ #@\$\$%^&*!!”

พอรู้ว่าเป็นความจริงเท่านั้นละ เขาก็ตื่นกลัวจนสติหลุดหลุด เผลอ สบถลั่น ปล่อยสารพัดคำวิงวอนเต็มห้องน้ำเสียแล้ว

ไอ้หน้าหล่อราวพระเอกซีริลเกาหลีนี่ใคร! เกิดอะไรขึ้นกับเขากัน!

พอรูปหล่อโถมจู่เข้าไปทาบมือบนบานกระจกด้วยใบหน้าซีดเผือด ยิ่งกว่าคนตาย ไม่ใช่แค่ความสูง สายตา โทนเสียง รูปร่าง แต่กระทั่งใบหน้า ก็ด้วย นี่ไม่ใช่การคิดไปเองเสียแล้ว ถึงเขาจะยังจำชื่อตัวเองไม่ได้ แต่เขา จำหน้าตัวเองได้แม่น นี่มันไม่ใช่ตัวเขาแล้วละ ไม่ใช่อย่างเด็ดขาด!

คำถามคือ เหตุใดเขาจึงมาอยู่ในร่างของผู้ชายคนนี้ได้!

‘ยิหว่า’ สาวตัวป่วนเจ้าของชอบเสื้อผ้าถึงกับตะลึงงัน
เมื่ออุบัติเหตุครั้งนั้นทำให้เพื่อนแก๊งสุดซี้
‘จิณณ์’ หรือ ‘จินนี่’ เกิดมีอาการแปลกไป
แมนขึ้น...ร้อนแรงขึ้น...รักคืบขึ้น! ทำเอาเธอตั้งตัวไม่ติด
รู้ตัวอีกทีก็ตอนที่เขากลายร่างเป็นเสื้อร้ายที่พร้อมจะขย้ำเธอเสียแล้ว
จากแก๊งหล่อกลับกลายเป็นเสื้อร้าย
หรือว่าสุดท้ายชะนีไหนคานทองอย่างเธอ
จะต้องกลายเป็นเหยื่อให้เสื้ออย่างเขาย่ำ ‘กิน’ จนหน้าใจ!

จับ ‘กิน’ จั่นระเอะ เพื่อนสาวของเธอเป็นอะไรไป
นี่อิหว่าเอง อิหว่าเพื่อนแก๊ง!
แกจะทำอะไรก็ได้ แต่แกจะกินสปีชีส์เดียวกันแบบนี้ไม่ได้!!!

ทดลองอ่าน

24

สาระ คุณค่า สดภาพ
www.satapornbooks.com
สำนักพิมพ์เคสโอสถาพรนิคส์

หมวดวรรณิยาย

ISBN 978-616-00-3687-5

มีจำหน่ายในรูปแบบ E-Book

นวนิยาย
เล่มที่ ๐๑